

— Să mergem la agenția loto, a spus Clara.

Am parcat vizavi de agenția loto. Mimi a luat biletul loto de la mătușa ei.

— Mă întorc imediat.

Mi-a făcut cu mâna și mi-a zâmbit.

Am privit-o intrând în agenția loto. Mă simțeam stânjenită că mă aflu în mașina unui străin. M-am întors spre bătrâna doamnă și Clara, care discutau afectuos. Clara și-a întrebat mătușa dacă respecta sfaturile medicului cu privire la medicamentele pentru artrită.

— N-o să te bucuri de bani dacă nu poți să mergi.

Am văzut-o pe Mimi traversând înapoi strada. A intrat în mașină.

— Cei de la agenție au nevoie de numere de serie ca să accepte biletul loto. S-a întors spre mine: Putem să împrumutăm niște bani de la tine ca să obținem numerele de serie? Nu te teme, așa funcționează sistemul loteriei. Ai încredere în mine. Unde e banca ta? E doar o chestiune tehnică de care trebuie să ne ocupăm înainte să-ți dăm cei două mii de dolari. Trebuie să mergi la banca ta și să scoți bani. Bani pe care îi iei de la bancă vor avea un număr de serie imprimat pe ei. Nu se vede cu ochiul liber, însă el este acolo. Ca să luăm 100 de dolari, mai întâi trebuie să scoți 100 de dolari.

Eram confuză. Nu aveam două mii de dolari în bancă.

— Mulțumesc, însă e prea mult deranj, am spus. La revedere.

— Nu-i nici un deranj, drăguțo, au spus toate trei.

— Cum se numește banca? a întrebat Clara.

— Citibank.

— O, e chiar după colț, a zis Mimi.

— Să mergem.

Clara a pornit mașina.

— Nu vă bateți capul, sincer, am spus.

— Nu pleci fără darul meu, și-a pus mâna pe umărul meu bătrâna doamnă. Nu va dura decât un minut.

Clara și Mimi m-au urmat în sediul Citibank. Ne-am dus la ghișeul principal. Am cerut să retrag toți banii din cont.

— Totalul este de 360 de dolari și 61 de cenți, a spus un tânăr funcționar cu ochi luminoși. Ați dori să păstrați cei șaiszeci și unu de cenți, astfel încât contul să rămână deschis?

— Desigur.

— 300 de dolari, asta e tot ce ai? a părut Clara dezamăgită. Nu ai alt cont?

— Nu, i-am răspuns.

— Trebuie să fie ban la ban, mi-a reamintit Mimi. Cu 300 de dolari poți să obții numai șase sute. Pentru două mii de dolari, ai nevoie de cel puțin o mie.

I-am dat Clarei cei 300 de dolari ai mei și i-am spus că numai atât aveam.

Ieșind din Citibank, ne-am îndreptat din nou către agenția loto. De data aceasta, Mimi s-a întors spunând că banii sunt gata. Oricum, pentru a-i obține trebuia să mergem la o agenție aflată în cealaltă parte a orașului.

— Traficul e groaznic la ora asta, a spus Clara. Ce zici să te lăsăm aici și să ne întâlnim în două ore la biblioteca publică, să-ți dăm banii?

Înainte să răspund, toate trei au închis portiera.

— Pa! ne vedem la cinci.

Mi-au făcut cu mâna și mașina s-a îndepărtat.

Am simțit dintr-odată un gol în stomac. „300 de dolari, asta e tot ce ai?“ Vocea dezamăgită a Clarei nu-mi mai ieșea din minte. Cât de proastă puteam să fiu?

Am ajuns la biblioteca publică la 5 P.M., însă doamnele nu au apărut.

Am așteptat pe gheață timp de trei ore. Mi-am amintit cuvintele mamei: „Muștele trag numai la ouă stricate“.

15

Mă dezgusta să-l văd pe Peng Xu. Testul de sarcină arătase că sunt gravidă. Îmi era rușine de mine.

Am intrat în apartament și mi-am scos ghetele pline de gheață. Peng Xu era în bucătărie pregătindu-și cina. Am intrat în camera mea și am început să împachetez. Două valize erau tot ce aveam.

Nu știam când și nici unde o să mă mut. Pur și simplu trebuia să fac ceva ca să nu izbucnesc în lacrimi. Împachetatul mă făcea să mă simt de parcă îmi pregăteam evadarea.

Am plănuit să mă trezesc dimineața devreme. Urma să vizitez campusul și să verific informațiile despre cazare. Trebuia să găsesc un loc potrivit bugetului meu.

— Trebuie să vorbim, l-am auzit pe Peng Xu din bucătărie.

A închis televizorul.

Mi-am închis valiza și am spus:

— Nu avem despre ce vorbi. Ți-am spus deja că mă mut.

— Ai semnat un contract de închiriere pe un an de zile.

— Ba nu. Doar semnătura ta apare în contractul de închiriere al proprietarului.

— Însă ai fost de acord verbal să locuiești cu mine.

— Nu și după ce mi-ai făcut.

— Am probleme, înțelege. Am nevoie de ajutorul tău.

— Caută alt coleg de cameră sau mută-te.

— Nu mi-ai dat timp.

— Ți-am spus cu douăzeci și cinci de zile înainte.

— Nu e de ajuns.

Știam că era inutil să mă cert. Mă gândeam să-mi petrec noaptea pe podeaua atelierului de editat filme de la școală. Sacii cu gunoi mi-ar fi ținut cald.

— N-ai să mă lași baltă!

Peng Xu a izbit wok-ul de aragaz. Apoi a intrat în camera mea. Stăteam față în față.

— Suntem în America, am spus privind-l ținută în ochi.

— Știi ce le făceau comuniștii celor care trădau partidul? Îi împușcau.

Mi-am luat rucsacul de școală și m-am îndreptat spre ușă.

— Plec, am spus.

— Dar nu am terminat de vorbit!

S-a băgat între ușă și mine.

— Lasă-mă să trec, te rog.

— Proprietarul ascultă deasupra.

M-a împins într-o parte, apoi a închis ușa izbind-o.

— Nu-ți pasă de reputația noastră de chinezi. Mie, da. Să mergem în baie să vorbim. Te rog, cel puțin fă un efort să ne înțelegem.

— De ce în baie? am întrebat.

— Ca să nu ne audă proprietarul.

L-am informat că nu mai eram interesată să vorbesc cu el.

— Mi-a ajuns.

— Nu va dura mult, promit.

Nu m-am clintit.

— Haide. Te las să pleci după ce vorbim.

Mi-am dat jos rucsacul de școală, gândindu-mă: *Asta va fi ultima dată când îl mai las să mă supere.*

A arătat spre baie ca un ofițer de poliție.

Am intrat în încăpere și am aprins lumina. M-a urmat și imediat a stins lumina și a închis ușa în urma lui.

— Ce faci?

Simțeam pericolul.

În beznă, m-a împins la perete.

Nu vedeam nimic, dar îi auzeam respirația greoaie.

— Te rog, aprinde lumina...

Înainte să mai pot rosti vreun cuvânt, i-am simțit mâinile pe gât.

— Nu! am țipat.

Mâinile lui erau ca două gheare de oțel. Peng Xu apăsa și strângea. Simțeam cum îmi frânge gâtul.

Ne-am luptat, dar nu-i făceam față. Forțele îmi slăbeau pe măsură ce-mi pierdeam respirația.

Am realizat că așa putea să mor în noaptea aceea, acolo, în baia aceea, într-o țară străină. M-am gândit la mama.

Probabil și-a închipuit că murisem când m-a azvârlit la o parte.

Nu știu cât timp am rămas inconștientă. Când m-am trezit, am auzit televizorul. Zăceam pe podeaua de beton din baie. Ucigașul se afla în camera de zi.

Fugi a fost primul gând care mi-a trecut prin minte. M-am gândit la ușa din spate, pe care o foloseam rar. Am luat-o de-a bușile pe podea. Am simțit în gât o durere fulgerătoare, care m-a oprit. M-am uitat la broasca ușii și m-am imaginat răsucind mânerul. Dincolo de ușa aceea, la capătul unui hol scurt, era o ușă exterioară. Trebuia să trec de amândouă.

Eram atentă la Peng Xu în timp ce continuam să mă târăsc. Am ajuns la ușă. M-am ridicat, am apucat de mâner și, când eram pe cale să deschid, Peng Xu a auzit zgomotul. S-a îndreptat spre mine cu o Cola în mână. Părea surprins.

Era în spatele meu când am deschis ușa exterioară din capătul holului scurt.

— Renunță, curvă! a țipat el.

Mi-am adunat toate puterile și l-am împins la o parte. Am fugit în șosete pe strada înzăpezită.

— Ajutor! am strigat.

Însă nu era nimeni, nici o mașină și nici un autobuz. Zăpada era înaltă de treizeci de centimetri. Nu se vedeau lumini aprinse în nici o casă.

Am continuat să mă învârt pe alei și străzi întunecate. Am încercat să scap de el, însă se apropia tot mai mult. Am luat-o spre stația de autobuz Wallace, unde știam o cabină telefonică, aproape de o cafenea chinezească ce servea la pachet.

După o ultimă cotitură, am intrat în cabina telefonică, de unde l-am privit trecând mai departe.

Pe cine să sun să mă ajute? M-am gândit repede. „Stella!“ Numărul ei de telefon era singurul pe care mi-l puteam aminti.

— Nu pari în ordine, mi-a zis Stella când a răspuns la telefon.

I-am spus că era o urgență. Am întrebat-o dacă poate veni să mă ia de la intersecția dintre Wallace și 26th Street, de lângă stația de autobuz.

— Vin imediat, a spus Stella.

Am așteptat lângă cabina telefonică, tremurând și înghețând. Fulgii de zăpadă cădeau ca niște pene albe. Nu-mi mai simțeam degetele în șosetele mele înghețate.

O oră mai târziu, a apărut Stella. A oprit mașina. A deschis ușa din dreapta ca să urc.

— Ce se întâmplă?

Am izbucnit în lacrimi.

Mi-a descoperit vânătăile de pe gât.

— Doamne Dumnezeule! Ai fost strangulată! Cine naiba... colegul de apartament?

Am încuviințat din cap.

— Ai sunat la 911? m-a întrebat Stella. Nu? De ce nu? Vrei să sun eu la 911 în locul tău?

Am scuturat din cap.

— Nu te teme. Suntem în America! Nu are nici un drept să-ți facă așa ceva!

I-am spus Stellei că nu vreau probleme.

— Anchee Min, în numele lui Dumnezeu, ticălosul ăla tocmai ce te-a strâns de gât!

— Știu.

— Ar fi putut să te omoare! Ce ai de te comporti așa, de parcă ar fi vina ta? Te duc la secția de poliție!

Luminile de pe stradă luceau slab și abia vedeai pe unde mergi din cauza zăpezii. Stella conducea pe mijlocul străzii. Nu știa unde se găsea cea mai apropiată secție de poliție. Voia să oprească și să dea un telefon.

Mi-era foarte greu să-mi închipui ce aveam să-i spun unui ofițer de poliție american, sau mai multor ofițeri de poliție, în legătură cu ce mi s-a întâmplat. Oare mă vor crede? Vor considera că am meritat-o? Nu puteam să zic că n-am căutat-o cu lumânarea. Nimeni nu mă obligase să mă mut cu Peng Xu. Poliția putea spune că eram o femeie matură și că trebuia să răspund pentru ce fac. Știam că dormitorul meu nu avea ușă, totuși am ales să rămân. Mă puseseam într-o situație vulnerabilă pentru o chirie mai mică.

Stella mi-a zis că dacă îl raportam la poliție, Peng Xu avea să fie arestat și deportat în China. Gândul mă împovăra. Viitorul lui ar fi fost distrus, iar întreaga familie, devastată. Și-ar fi dezonorat mama moartă. Sufletul ei nu s-ar fi odihnit în liniște niciodată. Dacă eram vinovată 1%, era și vina mea.

— Nu vreau să merg la poliție, i-am spus Stellei.

— De ce nu? s-a întors ea spre mine privind-mă țintă. Omul ăla a comis o infracțiune!

— Am supraviețuit, am spus. Mă lași să-mi petrec noaptea la tine?

Am întrebat-o pe doctorița Kelly dacă știa o clinică de avort cu costuri mici. Mi-a dat numărul de la Rape Hotline.